

LORETH ANNE WHITE

SÖTÉT CSONTOK

AMAZON CHARTS ÉS WASHINGTON POST BESTSELLER
SOKSZOROS DÍJNYERTES ALKOTÓ

fine selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

LORETH ANNE WHITE

SÖTÉT CSONTOK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

A GYILKOS FAGY UTÁN

CARIBOO COUNTRY.

Szeptember 27., vasárnap, húsz éve.

Whitney mellkasa ég, ahogy fut. A toroka kiszárad. Öröm, túlevél és kavicsok szabadalják meztelen lábfejét. Belső combjain folyik a vér, ragacsos nyomokat hagyva maga után a száraz fűben. Lekuporodik. Zihálva, figyelmesen hallgatja az őszi erdő környező zajait.

A fű szúrja pucér fenekét. Pólója cafatai bőréhez tapadnak. Bal melle kikandikál a szakadt anyagon keresztül, harapásnyomok éktelenkednek a húson a mellbimbója körül. Hosszú haját, ami olyan aranysárga, mint a tarackbúza, amiben fedezéket keres, izzadság és mocsok borítja.

Egy mókus dübödten makog. Whitney távoli teherautó halk moraját hallja a fakitermelő úton, a tő távolabbi végén. Meleg, sercegő energia nehezedik az erdőre, vihar közeleg. Szél kavarog, az egész erdő susog és ring.

De ő nem hallja.

Egy vörös vércse élesen felrikolt.

A nő felpillant. Nem tudja, mit tegyen. Az erdő széléhez ért. Az erdő biztonságos peremén túl egy védtelen mező terül el. Telis-tele van szárba szökkenő málnavész-virággal, csomók lengenek, mint a nyárfa szösze a mező felett, mennydörgés morajlik, és viharfelhők gyülekeznek. Árnyék ve-tül az erdőre.

Isméri ezt a területet. A sűrű fák között, a mező másik oldalán egy elhagyatott nyári tábor romos épületei rejtőznek. A Haugen ranchhoz tartoznak. Ott meghúzhatja magát.

De megbénítja a félelem. Lehet, hogy figyelik. Várják, hogy kitörjön, mint egy sebesült szarvas. Lassan múlik az idő. A felhők sűrűsödnek, a nap elé tolakodnak. Árnyék borít sötétséget az erdőre.

Lehagyta őket? Lehetséges ez?

Villám csattan. Dobhártyájára nyomás nehezedik. A félelem cselekvésre ösztönzi. Meglódul a mező felé. Vadul átgázol a sűrű erdei füzikén és a gazokon, pillantása a tisztás másik oldalán lévő fák felé összpontosul, pucér feneké úgy ugrál, mint célpont egy menekülő fehér farkú szarvas oldalán.

Kurjongatást hall maga mögött.

A másik irányból egy terepjáró motorja berren fel. Bekerítették.

Könny csorog az arcán, de nem áll meg. Átverekszi magát a cserjék gu-bancos ágain, a tisztás túloldalán menedéket nyújtó fákat célba véve.

Durránás dörren az égben. Madarak rebbenek fel a lombkoronából. Egy golyó forró levegővel zúg el az arca mellett. Felsikolt, oldalra mozdul, irányt vált. Újabb dörgés. Az ég elfeketedik. Kövér esőcseppek bombázzák a földet.

Még egy reccsenés.

Útést érez hátul a vállán. Nem kap levegőt. A lökés, a sok oldalra fordítja, elbotlik és a füzikébe esik. Kis ideig hanyatt fekvé megpihen a növényzet takarásában. Forró nedvesség gyöngyözik a vállá alatt. Fájdalom. Elképesztő fájdalom. Mindenütt. Nem kap levegőt. Esőcseppek kezdenek záporozni az arcára. Észreveszi, hogy az ég felette kísérteties narancsos-lilás színűvé vált.

Az anyjára gondol. Szerette a vihart. A tévedéseire gondol, Trevorra, Ashre, mindenre, ami elromlott... Leírhatatlan fájdalom lesz úrrá rajta. Ám egy éles sípszó eszméltre téríti. Szemhéja felpattan. Szíve vadul kalapál.

Nem halhat meg, nem. Nem fog meghalni.

Nagy nehezen az oldalára fordul, de nem tudja mozgatni a bal karját. Ép kezével egy csomó füzikébe kapaszkodva felhúzza magát guggolásba. Az eső most már ömlik, a hátán dobol, haját az arcába simítja. A szél

dühödten csavargatja az ágakat, ahogy keresztülrobog a réten és az erdön. Annak a dalnak a szövege jut az eszébe, amit Ash teherautójában hallgattak.

Csak élni akarom az életem

L. A.-ben.

Mielőtt meghalok, bulizni

L. A.-ben. Király lesz.

Egész este bulizunk, míg a nap fel nem kel

L. A. fölött.

Közel volt.

Olyan közel.

Hogy valóra váljon az álma. Hogy lássa Los Angelesst. Majdnem sikerült elmenekülnie ebből a városból. Úgy volt, hogy minden jó lesz. Király. Most meg nem akar mást, csak életben maradni. Hazamenni az anyjához. Vissza a lakópark meghittségébe. Csimpánzként mászva vágja át magát a magas gazon. Bal karja hasznavehetetlenül lóg az oldalán, vér és eső csorog rajta végig. Elszántan a fák közötti rés felé halad. Am egyre rosszabbul lát, szédül. Fölötte hatalmasat dörren az ég, egy villám pont mellette csap le. Szeme sem rebben. Eléri a fákat.

Újabb puskadörrenés. Minden lelassul körülötte, amikor a teherautóról leadott lövés az fejét éri. A repeszek az arcába fúródnak, jobb szemét megvakítják. Nyöszörögve és zokogva támolyog a rét másik oldalán lévő sűrű erdő felé. Sötét van itt. Nagyon sötét. Talán biztonságos. Bal szeme hozzászokik az árnyékhoz. Az erdő talaját páfrány és vadáfonyabokrok borítják. Megkeresi a bokrok alatt rejtőző ismerős utat, és botorkálva elindul rajta. Hangok. Hangokat hall. Kiabálást. Férfihang. Közeledik. Egy terepjáró motorja egyre hangosabban zúg.

Megpillantja a régi kunyhó száraz mohával és zuzmóval lepett romjait. Magoncok furakodnak át a korhadó padlón. A romok árnyékában egy szarvas áll. A nő ledermed. A szarvas őt nézi hatalmas, csillogó szemével, hegyezi a fülét.

Ahogy a terepjáró egyre közeledik, a szarvas hangosan átcörtet a bokron. Pánik hatalmasodik el a nőn. Körbepördül. Hová bújhatna? Az öreg

kunyhónál fogják először keresni. Hogy gondolhatta, hogy ott biztonságban lesz?

Pillantása egy kidőlt fára esik. Egy óriási ősi cédrusra. Moha, zuzmó és páfrány borítja. Átbotorkál a fatörzsön, térdre esik. A belülről üregesre korhadt fatuskó védelmet nyújtana egy téli álmot alvó medvének, vagy egy puma rejthetné el itt a kölykeit. Óv a ragadozóktól. A nő bemászik, az oldalán vonszolva ernyedt, csúszós, véres karját. A fa olyan illatokkal veszi körbe, mint az a régi láda, amiben a nagymamája a szörmekabátját tárolta. Ismerős illat. Biztonságos. Mint a család. Barátságos. Egyre beljebb mászik, míg a tér összeszűkül körülötte, és fojtogatja. Labdaként összegömbölyödik barlangja mélyén. A cédrus finoman karcolja csupasz fenekét és a karját. A terepjáró motorja leáll valahol a fatuskón kívül.

Újabb kiáltást hall. Újabb lövést. Összeszorítja a szemét arra várva, hogy majd valaki a lábánál fogva kiráncigálja rejtekeéből. De a hangok távolodnak, ahogy az erdőn átgázoló csizmák zaja is. A terepjáró motorjának a hangja eltűnik a fák közt.

Aztán hirtelen a fatörzsön doboló esőt leszámítva minden elhalkul.

A szarvast üldözik – gondolja. A szellemszarvast azért küldték, hogy elterelje a figyelmüket, és megmentse őt.

Szinte megbénítja a reszketés. Hogy nyöszörgését elfojtsa, a szája elé kapja a kezét, hátha valamelyikük még mindig odakint ólálkodik rá várva.

De nem hallja már őket.

1. FEJEZET

OTTAWA.

Január 8., kedd, húsz évvel és három hónappal később.

REBECA NORTH ÖRMESTER a Legfelsőbb Bíróság márványfolyosóján lépdelt ügyvédjével. Cipősarkának kopogása magabiztosságáról árulkodott. Sötétkék, majdhogynem fekete kosztümjét méretre szabták. Selyemblúzának klasszikus szabása professzionalizmusról árulkodott, mégis nőiességet sugárzott. Sűrű, sötét haját laza kontyba fogta össze a tarkóján. Semmi ékszer. Visszafogott smink. Megjelenését az ügyészi csapat úgy alakította ki, hogy könnyednek tűnjön, és a kanadai szövetségi rendőrség kereskedelmi bűnügyi csoportjának kiváló, szavahihető nyomozójának benyomását keltse, aki eléggé kifinomult és éles eszű ahhoz, hogy segítsen lefűlelni egy fontos fehérgalléros bűnözőt.

Sok múlott ezen az ügyön. A határ mindkét oldalán, Amerikában és Kanadában is nagyfokú médiavisszhangot kapott. A közösségi médiában szintén. A bíróság épületén kívül feltámadt a szél, a hőmérséklet lehűlt, a kábeltévék kocsjai és a technikai csapat emberei küzdöttek az erősödő januári hóviharral. Bent a riporterek visszasereglettek a tárgyalóterembe. A szünet véget ért. Rebecca következett a tanúk sorában. Miközben kifelé nyugalmat sugárzott, belülről majd szétvetette az idegesség. Mindenki arra számított, hogy a védelem darabokra szedi.

A mellette lépdelő ügyvéd egy aktacsomót szorított a mellkasához. Hűvösen, tekintetét előreszegezve annyit mondott:

– Ne feledje, őrmester, rengeteg remek zsarut kicsinálnak olyan kérdésekkel, amiknek semmi közük a megbízhatóságukhoz vagy a szakmai hozzáértésükhöz. Apró dolgokba zavarodnak bele, mint...

– Mondta. Értem.

Rebecca és az ügyvédje megkerültek egy márványoszlopot. Láta az összeverődött tömeget a tárgyalóterem előtt. Amint a terem ajtaja felé közeledtek, Rebecca telefonja búgni kezdett a kabátzsebében. Tétovázott. Lehet, hogy megint a felettese hívja.

– Jobb, ha ezt felveszem – mondta sietve az ügyvédnek.

– Maga következik.

– Egy pillanat.

Kihúzta a telefont a zsebéből, és egy viszonylag védett szegletbe húzódott. Mikor meglátta a hívásazonosítót, összeszorult a gyomra. Az apja. Már megint. Az utolsó négy hívását átirányította a hangpostára. Most nem volt ideje a paranoiás összeesküvés-elméletes ostobaságára. Ki akarta nyomni, de elbizonytalanodott. Az apja nem volt jól. Túl sokat ivott. Mindig is, de most már kezdett problémássá válni. Ráadásul a teleket magányosan töltötte az öreg családi faházban. Clinton volt a legközelebbi város. Háromnegyed óras út gondozatlan fakitermelő földutakon.

A vidéki elszigeteltség, az ital, az öregedés... Ezek mind elhomályosították az agyát, és zavartságot, depressziót okoztak. És hogy elüsse hosszú, magányos estéit, régi ügyek tanulmányozásába merült. Megszállottan újra és újra végigrágta magát azokon az eseteken, amiket nem tudott megoldani, és örült elméleteket gyártott, amiket általában reggelre el is felejtett. Rebecca felvette a telefont.

– Szia, apu! Figyu, visszahívhatnának? Épp most megyek be a tárgyalásra.

Furcsa, súlyos csend követte a szavait.

– Apa! Minden oké?

– Be... beszélünk kell, Bec. Vala... valamit őszintén el kell nekem mondanod.

Összemosódtak a szavai. Rebecca az órájára pillantott. Alig múlt dél az apja időzónájában, és már a gallér mögé dobott pár pohárkával. Estére, mire itt végez, totál ki fogja ütni magát.

– Figyelj, beszélünk, ha...

– Nem, nem, Becca, ne telefonon – suttogetta az apja. – A Cariboo Lodge társalgójában vagyok, a turistatelefont használom. Meghallhatnak. – Szünetet tartott. Rebecca hallotta a kocsmából kiszűrődő zajokat. – Azt gyanítom, járt a házamban, néhány papírt elvitt az aktából.

– Ki? Milyen aktából?

Hirtelen hatalmas lett a csend a tárgyalóteremben. Szinte mindenki felsorakozott bent. Idegesség lett rajta úrrá.

– Apa – szólt határozottan –, most nem tudok ezzel az összeesküvés cuccal mit kezdeni. Be kell...

– Tegnap este. Azt hiszem, kint volt a nyárfáknál. A házamat figyelte. Előtte este szerintem valaki hazáig követett a sötétben. Szerintem tudja, mit tudok.

Rebecca hezitált. Azt a hangszínt, ahogyan az apja ezt mondta, még sosem hallotta. Nem kételkedett benne, hogy az apja beképzelt dolgozik, ám a félelme valódi volt. El kellett gondolkodnia azon, hogy szakember segítségét kérje. Ideje volt már. Ha vége lesz a tárgyalásnak, hazamegy, és foglalkozik ezzel. Ugyanakkor a birtokon való hosszabb tartózkodás volt az utolsó, amire Rebecca vágyott. Mindig ott lappangott a lehetőség, hogy belebotlik Ashbe. Ezt pedig olyan sokáig halasztaná, amennyire csak lehetséges.

– Apa – szólt gyengédebben –, minden rendben lesz. Ígérem. Amint túl leszek ezen a peren, fogom magam, és...

– Becca, *tudom*, hogy hazudott. *Mindketten* hazudtatok. Annyi évvel ezelőtt. Nem lovasbalesetben hasadt fel az arca, ugye? Mitől védted azóta?

– *Miről* beszélsz?

– North őrmester! Rebecca! – Egy ügyvéd volt az, szemében türelmetlenség villogott. – Vonszolja be a seggét, most! Az ég szerelmére, őrmester! Azt akarja, hogy elveszítsük ezt a pert?

Rebecca összeszorította az orrnyergét.

– Apa, tanúskodnom kell. Holnap hívlak. – Ha ma este hívná, ad-digra túl részeg lenne. – Komolyan. Most pedig menj, szerezz ott egy szobát, és aludj egyet! Mindegy, mit csinálsz, csak ne ülj kocsiba! – Letette a telefont, a zsebébe csúsztotta, de ahogy az ügyvéd után sietett, nyugtalanság lett rajta úrrá.

Hazudott. Mindketten hazudtatok... Nem lovasbalesetben hasadt fel az arca.

Ahogy belépett a tárgyalóterembe, gondolatban egyből visszarepült egy több mint húsz évvel ezelőtti késő szeptemberi vasárnapra. Hatalmas vihar tört ki az amúgy tipikusan vénasszonyok nyarára jellemző délutánon. A nyír- és égerfák sárga és arany színekben ragyogtak túl a hegyeken.

Rebecca hazafelé tartott kocsival az állatorvosi rendelőből, ahol hétvégi munkát végzett, amikor szakadni kezdett az eső. A terepjáró kormányát szorongatva hajolt előre, hogy az ablaktörlőn keresztül kilásson a sáros útra. Hirtelen egy férfi bukkant fel a kocsi előtt, mezítláb, oldala mellett ernyedten csüngő karokkal, lassan az út közepén sétálva. Farmere átázott, pólója a testére tapadt.

Rebecca lassított, amikor utolérte. Úgy tűnt, a férfi észre sem vette, meg sem mozdult, hogy lehúzódjon az útról, még csak meg sem fordult.

Dörgés csapott le, és gördült tovább a távolba. Az út menti fákat erősen tépázta a szél.

Rebecca dudált.

Semmi reakció.

Beletaposott a fékbe, és megállította a terepjárót. Kicsit várt, eső dobolt a fémtetőn.

Mi a franc?

Aztán a férfi hirtelen megfordult. És Rebecca ledermedt.

Asb.

Arca bal oldalán nyílt seb. Szeme lila, annyira felduzzadt, hogy alig tudta nyitva tartani. Arcán az esővízzel keveredő vér patakozott, beborította a pólóját.

Rebecca kivágta a kocsiajtót, és odarohant hozzá az esőben.

– Ash! Mi történt? Mi a francot keresel itt kint?

De a férfi csak meredten bámult maga elé...

Rebecca kényszerítette magát, hogy újra a jelenre koncentráljon. Ám amint elfoglalta helyét a tanúk padján, végigfutott a hideg a hátán. Alig jutott el a tudatáig az előtte álló törvénytiszt, arról nem is szólva, hogy azt sem tudta felidézni, hogy jutott el a padig.

– Esküszik, hogy jelen tanúvallomásában az igazat, a színtiszta igazat, és csakis az igazat mondja?

Hazudott.

Mindketten hazudtatok.

2. FEJEZET

CARIBOO.

Január 8., kedd.

TORI BURTON RICKY SIMON MELLETT HASALT a kopár nyárfák közötti havas hegygerincen. Az öreg fakunyhót figyelték lent a tisztáson, arra várva, hogy az öregember kimenjen a farakáshoz. Tori Rickytől tudta meg, hogy mindig ilyenkor megy az utolsó adagért. Aztán már nem fog kijönni az este folyamán.

A házikótól pár méterre balra, a farakás mellett állt a fészker, a célpontjuk. Nyárfák sűrű csoportja előtt helyezkedett el, amik takarták a birtokot a hófödte bekötőúttól. Ezen a lila januári alkonyon a nyárfák papírvékonyágú kérge kísérteties fénnel ragyogott. Fehérségüket kiemelték sötét foltjaik, amik úgy meredtek Torira, mint feketére festett szemek. Úgy érezte, hogy azok a Hórusz-szemek figyelik őt és Rickyt, amint a kunyhót kémlelték. Ez idegesítette. Ahogy az alkony egyre sötétedett, a dermesztő sarkvidéki hideg széllel még nagyobb nyugtalan-ság kerítette hatalmába. Fájta a füle. Sapkát kellett volna húznia, ahogy azt Olivia, a biológiai anyja mondta neki. Mint ahogy azt is, hogy az összes nyárfa egy nagy organizmus, összekapcsolódnak a föld alatt a gyökereikkel.

Ha megvágják egy fát a gerincén, a többiek az erdőben tudni fogják ezt.

Azon gondolkodott, hogy vajon akkor egyszerre éreznek-e fájdalmat egy fejszecsapáskor.

Azon gondolkodott, vajon tudja-e majd valaha ugyanúgy szeretni Olivíát, ahogyan a nevelőanyját szerette. Rettenetesen hiányoztak neki a nevelőszülei, Melody és Gage. Ricky volt az egyetlen igaz barátja. Ő volt az egyetlen gyerek az új iskolájában, aki azt gondolta, hogy nő egy sorozatgyilkos porontyának lenni.

Ricky az a fajta srác volt, aki el tudta hitetni az erőszakos alakokkal és a gonosz lányokkal, hogy ő is menő. Mert Ricky maga is belevaló volt. Meg mert tenni olyan dolgokat, amit más gyerek soha.

– Ott van – suttogetta Ricky.

A házikó hátsó ablakára mutatott.

Odabent, a reszketeg sárga lámpafényben egy görnyedten álló, telefonáló öregember alakja rajzolódott ki. Volt vezetékes telefonja, de árma nem. Propángázt használt egy, a ház hátsó ablakától nem messze lévő nagy tartályból. A meleget a tűz adta.

– Azt mondtad, mindennap ebben az időpontban szedi össze a fát, és reggelig nem fog kijönni – suttogetta Tori. – Miért nem jön?

– Majd fog, most telefonál vagy mi. Nézd! Szerintem most letette.

Úgy is történt, két perc múlva a fészerral szembeni kunyhóajtó kinyílt, és kabátba, sapkába, kesztyűbe bugyolálva kilépett a férfi.

Öregségtől görnyedten, nagy dzsekijében, ami valaha tán illett rá, átvánszorgott a mély, kocsonyás latyakon keresztül a ponyvával takart farakáshoz. Egy szánkót húzott maga után a sáron át. Amikor a farakáshoz ért, lehúzta róla a ponyvát. Tori és Ricky feszült, izgatott csendben figyelték, ahogy a férfi a felhasogatott tűzifát a szánkóra halmozta. Aztán a farakást újra letakarta, és a havon keresztül visszaslattyogott a házhoz, a szánkót egy kötéllel maga után húzva.

– Most be fog menni – szólt Ricky.

Torin pánik lett úrrá. Hirtelen rossz ötletnek tűnt, amire készültek. Ricky szavai futottak át az agyán.

Nem mintha törődne vele, vagy akár észrevenné. Ha már bement, belógunk a piás fészerebe, és elcsórunk pár üveg páleszt. Ennyi. Visszarahánunk a gerincre, felpattanunk a nyárfabódé mögött leparkolt motoros szánra, és végeztünk is.

– Késő van – mondta Tori. – Megígértem Olivíának és Cole-nak, hogy sötétedésre otthon leszek.

Ricky vigyorogva felé fordult. Szeme feketén csillogott, bőre sötétlett. Nyílegyenesen álló fogai fehéren ragyogtak. A lányt különös érzés töltötte el, amikor Ricky így nézett rá. Már majdnem tizenhárom éves volt, de sokkal idősebbnek látszott, világinak. Ricky Simon belevaló volt. Tori azt érezte mellette, hogy él. Mellette megfeledkezett zűrös életéről, és egyszerűen kedve volt felkelni, és kikászálódni reggel az ágyából. Ricky volt az egyetlen a föld kerekén, aki elviselhetővé tette számára új életét a Broken Bar ranchen. Hirtelen újra minden jó volt.

– Most nem hátrálsz meg, ugye, Tori Burton?

– Persze hogy nem. Csak siessünk!

– Oksa.

Odamentek a pajtához. A latyak már szilárdult a gyorsan zuhanó hőmérséklet miatt. Amikor elérték a fészert ajtaját, Ricky elkáromkodta magát.

– Bement, és kurvára bezárta. Ilyet eddig nem csinált.

Valóban, egy vadiúj sárgaréz lakat virított a fémzsanéron.

– Talán megszámolta az üvegeket, és látta, hogy néhányat elvittek – mondta Tori dideregve, és örült, hogy egyszeriben nem jutnak be a fészerbe.

Ricky leguggolt. Szemmagasságból vizsgálta a lakatot, a halványuló fénnel szemben hunyorogva. Hirtelen elmosolyodott.

– Mim van?!

Benyúlt a zsebébe, és egy zsebkést húzott onnan elő. Krémszínű csontból készült, áttetszőre csiszolták, és egy ló arany profilját vésték bele. Levette a kesztyűjét, és kinyitotta az egyik kis eszközt.

– Patakparó – mutatta Torinak. Beleillesztette a zárba, és összehúzta a szemét. Nagyon koncentrált, ahogy óvatosan körbeügyeskedte a kaparót a zárban. Káromkodott, mert fáztak az ujjai, de folytatta a babrálást. – Tessék!

Az ajtó kinyílt.

Ricky vigyorogva áll ott.

– Ezt hol tanultad?

– Egy sráctól a rezervátumban. Siess! – Nyitva tartotta a fészter ajtaját, visszapillantott a félhomályban komor árnyként magasodó házra, aminek kőkéményéből füst gomolygott.

Amikor már bent voltak, Ricky egy kis zseblámpa fényével pásztázta végig a falon sorakozó polcokat. A fénynyaláb folyadékkal teli üvegpalackokon és befőttesüvegeken táncolt. Egyes folyadékok tiszták voltak, mint a víz. Mások halvány méz-, vagy égett umbraszínűek. Tori idegesen nézett körül. A fészter hátsó sarkában, egy érdes asztalon állt az öregember réz lepárlókészüléke. Csövek kötötték össze egy hordó alakú tartállyal. Egy másik polcon két kerozinlámpa sorakozott. Szerszámok és különböző kerti eszközök lógtak a falon. Rend volt. Tori nem számított rá, hogy a fészter ennyire takaros és rendezett. Úgy érezte, igazán nem kéne itt lennie. A lepárlót bámulta.

– Nem illegális ilyet csinálni?

– De – válaszolt Ricky, és leemelt egy palackot a polcról, majd a kabátzsebébe süllyesztette. Újabb üvegért nyúlt. – Ezért nem jelenthet-e az eltűnését.

– Azt hittem, az öreg zsarú volt.

– És az, hogy valaki zsarú, mikor jelentette azt, hogy csak törvényes dolgokat tesz? Neked különösen tudnod kéne ezt, tekintve, hogy az apád mit tett.

– Nem az igazi apám volt. Örökbe fogadott.

– Ja, persze, az igazi apád egy zakkant volt.

– Baszódj meg, Ricky Simon!

Ricky elvigyorodott, és a harmadik üveg után nyúlt. De keze lemerevedett, amikor zajt hallottak. Mindketten ledermedtek, figyeltek. Megint hallatszott a havon gyorsan mozgó csizmák tocsogása és cupogása.

– Visszajön! – suttogta rémulten Tori. – Azt mondtad, nem fog.

– Ez nem ő. Túl gyorsan mozog. Gyorsan bújjunk az asztal mögé!

A fészter távolabbi végében álló munkapad mögé bújtak, éppen csak be tudták préselni magukat a munkapad és a fal közé. Ricky lekapcsolta az elemvilágítást. A sötét hidegben várakoztak. Kint feltámadt a szél, faágak recsegték-ropogtak, karcolászták a tetőt. Tori összeszorított

állkapoccsal mereven az ajtót bámulta, arra várva, hogy nyikorogva ki-nyílik, és egy lámpás sárga pászmájával, vagy egy vadászpuska hang-tompítójával találja szembe magát.

Senki sem jött, nem volt semmi mozgás. Aztán éppen, amikor fel-tápaszkodott volna, hogy akár Ricky Simonnal, akár nélküle kerek-et oldjon, dörrenést hallott. Rickyre nézett. A sötétben elkerekedett sze-me fehérje világított.

– Vadászpuska – suttogetta.

Szorosan ölelték egymást, moccanni sem mertek. Úgy tűnt, percek teltek el. Aztán megint hallották a csizmákat a pocsolyában, ezúttal még gyorsabban a pajta felé haladni.

– Ó, bassza meg! – suttogetta Ricky, ahogy Tori megfogta a karját. A mozdulattól nekiütközött egy polcnak, és egy doboz kondult a föl-dön. A doboz fedele felpattant, és valami festékféleség ömlött a padló-deszkákra. Egyikük sem szólt semmit. A sárga folyadék csendesesen be-levegült a pocsolyába, és szétfolyt a munkapad alatt.

A kint álldogáló ember elfordult a pajtától. A tocsogó csizma hangja a kis épület mögötti nyárfás terület felé távolodott. Hallották a gallyak és az aljnövényzet ropogását, majd egy motor köhögését. Egy motoros szán dübörgött fel. Ricky kikukucsált, hogy lássa a pajta apró hátsó ablakát. Gyorsan visszahúzódott.

– Láttam őt – suttogetta. – Láttam a sisakját.

Hallgatták, ahogy a hójáró elszáguld északra, a völgy másik oldalán fekvő erdő felé. Hangja a távolba veszett.

– A francba! – sziszegte Ricky. – Be kell mennünk megnézni az öre-get.

– Nem, nem kell! – Tori felpattant, és a pajtaajtó felé iramodott. – Ki kell jutnunk innen!

Ricky megragadta a karját, hogy visszatartsa.

– Tori, lehet, hogy megsérült. Talán segítségre van szüksége. Akár veled, akár nélküled, de megnézem, mi történt vele.

Tori szeme megtelt könnyel. A mellkasa szorított, nem kapott leve-gőt. Nem szabadott volna Rickyre hallgatnia, nem szabadott volna ide jönnie. Abban azonban abszolút biztos volt, hogy egy tapodtat sem

mozdul Ricky mellől, és nem merészkedik ki egyedül az éjszakába. Most biztosan nem, amikor valaki ólálkodik odakint.

Kiléptek a fészerből, és végiglopóztak a ház felé vezető úton, csizmáik tocsogását hallgatva a hóban. Megálltak a hátsó résznél, ahol a háztól nem messze a gázpalack állt. Ricky óvatosan belesett a nappali ablakán. Tori a heggyerincet pásztázta maguk mögött, azon aggódva, hogy a motoros szánnal távozó ember talán visszatér.

– Látom a lábát – tudósított halkan Ricky. – A hintaszékében ül a tűznél papucsban, de a többi részét nem látom. – Szünetet tartott. – Nem mozdul, Tori! Egy felborított pohár van a lábánál... Egyáltalán nem mozog.

Visszalépett az ablakból. A kísérteties alkonyban olyan volt az arca, mint egy szellemé, szemei sötét luknak látszottak. Torit kiverte tőle a hideg veríték.

– Bemegyek – jelentette ki Ricky.

– Ne, Ricky, kérlek! – kapott a karja után a lány. – Légyszí, gyere, menjünk!

Ricky kiszabadította magát, és az ajtó felé indult. Nyugtalanság motoszkált benne. Tori egyre fokozódó rémülettel sietett utána.

Az ajtó félig nyitva állt, ami furcsa volt, tekintve a csökkenő hőmérsékletet és a feltámadó sarkvidéki szelet. Ricky bekopogtatott.

– North bácsi! – kiáltozta.

Csend volt, csak a csupasz faágak közt süvített a szél. Ricky szélesre tárta az ajtót. A konyhát az asztalon álló petróleumlámpa pislákoló fénye világította be. Odabent meleg volt, a sütő felől füstös fa- és ételillat terjengett. Az asztalra kikészítve két tányér. Ricky óvatosan átsétált a konyhán a nappali felé. Tori követte. Ekkor megérezett egy másik szagot is. Nem tudta beazonosítani, de minden idegszála azt sikította, hogy meneküljön.

Ricky körülkémlelt a sarokban.

– Basszus! – Hátraugrott, kinyújtott karjával jelezte Torinak, hogy álljon meg. – Menj ki, Tori! – Furcsán csengett a hangja. Még sosem hallotta ilyennek. Arca hamuszürkévé vált. Tori képtelen volt megmozdulni. – Most!

A fiú megragadta a karját, megpördítette, és a konyhaajtó felé rángatta. A mozdulat kibillentette Torit az egyensúlyából, szabad kezét meglendítette, hogy kiegyensúlyozza magát, de kesztyűs keze nekiütődött az asztalon álló petróleumlámpának. A lámpa felborult, és a padlón csattant. Az üvege darabokra tört. A kiömlő benzin lángra lobbant. Tori zihálva szedte a levegőt.

Ricky az ajtó felé taszigálta. Kitámolyogtak. A fiú kétrét görnyedt, és a hóba öklendezett. A tűz áterjedt a konyhára.

– R... Rick? – motyogta Tori.

A srác ránézett, de nem szólt egy szót sem, mintha próbálná összerendezni a gondolatait, a szavait. A testét. Amikor megszólalt, hangja reszketett.

– Ott ült a foteljében, de... egy vadászpuska volt a lábai között. A puskatus a földön, de a csöve arra mutatott, ahol a szája... Sztétlocscsantotta az agyát.

Durranás és lobbanás hallatszott a házból. Tűz sercent és lobbant fel a konyhafüggönyön, gomolygott, ahogy égett az ablak előtt.

– Segítenünk kell neki! – kiabálta a lány. A pániktól alig kapott levegőt. – Segítséget kell szereznünk!

Ricky karon fogta Torit.

– Nem, Tori. El kell húznunk innen!

– De az öreg Noah!

– Halott, Tori! Meghalt! Semmi sem segíthet már rajta. Gyere!

Tori nem engedelmeskedett, szeme könnyel telt meg.

– A tűz, Ricky, a tűz...

A következő robbanás kitörte a konyhaablakot. Az összetört, kirobbant üveg szétszóródott a hóban. Fekete füst és lángnyelvek gomolyogtak ki az ablakon és az ajtón. Ricky meghúzta Tori karját.

– Gyerünk!

Elfutottak, és felbotladoztak a folyópartra, ahol a hó vastagon kezdett megfagyni. A gleccservonulat tetején keresztülfutottak a nyárfás területen. Tori elbukott a mély hóban, és beverte a fejét egy vékony nyárfa törzsébe. Feltápázkodott, és Ricky után támolygott a leparkolt motoros szánhoz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ricky már rajta ült. A kétütemű csotrogány motorja járt, a hangja nem olyan volt, mint azé, amit épp az imént hallottak. Tori felmászott Ricky mögé, és szorosán átkarolta a derekát. A fiú gázt adott, és kék füstfelhőt hagyva maguk után elszáguldottak.

Tori nem nézett vissza, amikor újabb robbanás hallatszott, tűz ropogása és sercegése a halk tájban. A jeges szél sűrű, maró szagú füstöt hozott magával. Összekapaszkodva, nagy sebességgel zúgtak keresztül a hómezőkön. Tori testén minden döccenésnél remegés futott végig, mintha egy fakalapáccsal derékon vágták volna.

Az ég kupolaként borult följük, a csillagok ezernyi apró tűszúrásnak tündek, mintha egy hatalmas tejes ecsetet keresztülhúztak volna az égbolton. Messze a távoli horizonton, a Marble-hegység felett zölden kezdtek pislákolni az északi fények.

De Tori csak a házában bennéő öreg Noah Northra tudott gondolni.

És arra, hogy erről ő tehetett. Ő okozta a tüzet.